

LBRIS

We know
books

Horațiu Macovei

iizeop

cuvinte în oglinda sufletului

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACOVEI, HORAȚIU**Iizeop - Cuvinte în oglinda sufletului /**
Horațiu Macovei. - Otopeni: Letras, 2024
ISBN 978-630-312-367-7

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Horațiu Macovei.
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro
Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro*Cuprins*

„Oglinda ca dedublare a eului”	
o introducere de Elena Netcu	9
N-am idee	13
Rămâi în urmă	14
Rămâne-va-n urmă...	15
Viața mea	16
De fericit tu vrei să fii	17
Ars longa, vita brevis	19
Despre viață	21
Calul troian	22
Epitaf	23
Scrisoarea	24
Clepsidra	25
Peste sufletele toate	26
O, dulce amintire...	27
Lună și codru	28
Trec bucurii	30
Omul din umbră	31
Om de virtute	32
Am vrut să-not precum lumina Lunii	33
Nici un murmur de izvoară...	34
Deși totul curge, nu voi muri de tot	35
Cuvântul	38
Poveste	39
To P. B. Shelley	40

Dilemă veche	41
Pe urmele vieții	42
Toate ard...	43
Ultimul zbor	45
Secunda	47
Din ochiul furtunii	48
Turnul cu ceas astronomic	49
Trăind în cerc	51
Am înțeles...	52
Steaua căzătoare	54
Sortit eșecului, sortit pieirii	55
De ce?	56
La urma urmei	57
E după nori	58
Sunt visuri...	60
Negre gândurile...	61
Am cunoscut iubirea	62
Peren apus	63
Ex nihilo nihil	64
Cântând la pian	65
Eternitate	66
Cântec de viață	67
Unii pe alții	68
De-aș fi o stea	69
Poezie către mine însumi	71
Lupta cu tine	73
Se rupe lanțul fericirii mele	74
Cafeneaua înstelată	75

Romanța tragicei iubiri	76
Glossă	77
În cimitir	80
Numai unul	81
De Crăciun	82
Miracolul	83
De Anul Nou	85
Once there was man	86
Etern	87
Spirit de iarnă	89
Străbunicul meu	91
De Paști	94
Cabana	95
Când aducerile-aminte...	96
Un Valentin, o Valentina	98
Și cum...	100
Când iarna...	101
Esență	102
Regina nopții	104
Iubită natură	107
Viața n-a știut	108
De după...	109
Fiecare	110
Peste iarbă	111
Nunta	112
Ridică-te!	113
Copilărie	114
Ce multe...	115

De mic copil	116
De s-a-ntrupat în tine Universul	118
De-i trăi...	119
Odă sprinterilor	121
Străina	124
Piratul	125
De-i singur râul...	128
Monolog interior	129
Eu m-am ascuns de-atâtea morți	131
Cum freamătă parcul	133
Cu umbra mea	134
Ninsoarea	136
Through the eyes of midwinter	137
30 martie	139
Și de...	140
Mi-am scos azi noaptea mea din pălărie	141
Aș vrea să-mpart cu lumea...	143
Preafericiții fără minte	145
Visul unei găuri negre	147
Dintre sute de vâlcele	148
Lecția de Anul Nou	149
Lecția despre sine	150
Pe un pervaz (Pentru M. Eminescu)	151
Noapte de gânduri	152
În continuarea visului...	154
Miscellaneous	155
Nimic nu dăinuie	156
Universul nu are culoare	157

Lovit de vânt	159
Fără margini	161
No wonder	162
Doarme ramul din poveste	163
Lângă ape	164
O noapte senină	165
Ochii dulci cu gene lungi	166
Parcă trec lumini ușoare...	167
Un glas ce vine...	168
Veni încet...	169
Veșnic	170
Aș vrea mai mult...	171
Un ochi din cer	172
Dintotdeauna	173
Afrodita	174
Cuvânt despre autor	195

Oglinda ca dedublare a eului

Dacă poezia este reflectare în oglindă, o altă realitate, „în adânc de ape”, cum ar spune Eminescu, „nadir latent”, cum ar spune Ion Barbu, înseamnă că poetul **Horațiu Macovei** revigorează ideea platoniciană potrivit căreia ceea ce se vede cu ochiul liber sunt „umbrele”, realitatea noastră sensibilă, limitată în timp și spațiu, în care trăim înlănțuiți „ca-ntr-o peșteră”, dar există o altă realitate, reflectată în oglindă, care nu i se relevă oricui, întrucât nu „umbrele”, nu „întunericul” ne duc spre cunoașterea luminii, ci libertatea de a ajunge la soare pe un drum inițiativ. E ca și cum ai vedea „ielele”, iar odată ce le vezi nu mai ai astâmpăr.

În ce măsură poetul Horațiu Macovei reușește să facă această demonstrație, dezvoltând „oglindea sufletului său”, rămâne să ne convingă, să ne arate cum ajunge la cunoaștere, călăuzit de steaua și de soarele lui din care, privindu-le, „îi curge lacrima pe-o rază”.

Demersul liric al poetului Horațiu Macovei din volumul *iizeop – cuvinte în oglinda sufletului* este insolit pentru cititor care încearcă zadarnic să găsească cheia în titlul volumului, fără o decodificare atentă a mesajului incifrat în acest mod de facere a poeziei.

Parcurgând volumul, constatăm frecvența motivelor poetice din recuzita romantică, precum luna văzută ca „regină a nopții”, precum și „steaua lui”, văzută ca destin, *izvorul, codrul, lacul, marea, valul, zborul*, sunt dominante lirice care compun un discurs poetic obiectiv, stăpânit de o emoție camuflată, întrucât zidirea sufletului în cuvinte nu aduce eliberarea și înălțarea la „steaua și luna lui”.

Deși incertitudinile sunt marcate de întrebări retorice, poetul contemplă universul, are tentația zborului, asemenea unui Luceafăr, spre steaua lui, spre luna care-l veghează.

Cele 122 de poeme compun stări poetice ce vin din adâncul eului, ca reflectare a unei realități aparente, „lumea sensibilă”, cum ar spune Platon, limitată într-o peșteră din care nu transpar decât umbre și un întuneric, sau cum ar spune Blaga, „marea de întuneric”.

De aceea, avem nevoie de o oglindă care să ne proiecteze în afară, în căutarea luminii, a soarelui, simbol al cunoașterii totale.

Convins că eul se zidește pe sine, încercând „să înnoade începutul necuprinsului abis” prin renaștere din „triste amăgiri”, într-o singurătate „ca o umbră mare”, ieșirea spre lumină o aduce „calul pe cal/ (care) se urcă pe miticul, sfânt piedestal/ și curge pe lacrimi o rază”.

Zidirea casei devenite una cu sufletul: „O, cerul vieții mele/ De ce mai construim cărămizi/ când sufletul se sfarmă în mii de bucăți?” devine zadarnică. Întrebarea retorică ascunde o mare incertitudine, fragilitatea ființei umane, iar salvarea nu e decât „dăruirea iubirii” într-o existență astrală: „De fericit mai vrei să fii/ Când noaptea stă să vină,/ Te cheamă stelele la mii/ și mii de ani-lumină”.

Ritmul poeziilor lui **Horațiu Macovei** descinde din retorica eminesciană, cu același dor de necuprins, cu aceeași râvnire astrală: „O, de-ai putea să mai cobori/ Regină-a nopții blândă,/ cu raza ta de-atâtea ori/ Pe lacuri tremurândă”.

Viziunea poetului este una romantică. Vremelnica viață este asemenea unor „nisipuri mișcătoare”, însă poetul caută o compensație în frumusețile lumii: „flori iubesc deopotrivă/ lacurile, stelele”, căci ne este scris

totul „de visul unei stele și steaua unui vis” în același gând „purtat de dor” eminescian: „când freamătul pădurii e singur și ușor/ tu veșnic vei rămâne cu dorul de izvor”.

În ciuda tributului retoricii eminesciene, poetul **Horațiu Macovei** imprimă poeziei sale un suflu original, multiplicându-și vocile, conform relativității trăirilor, mereu altele: „Sunt omul din umbră c-o mie de fețe”.

Cadența versurilor eminesciene transpare în multe poeme. Asemănarea nu e numai în ritm, măsură, dar și în imaginarul poetic. Descoperim ecouri din Glossă: „Ce se vede când tresare/ Omul cu schimbările/ În nisip să ne strecoare/ Visul toate stările” sau în metrica perfectă din poemul **Dintre sute de vâlcele**, un poem în replică ce amintește de **Dintre sute de catarge**: „Dintre sute de vâlcele,/ Defilând cărările,/ Duc la visurile mele/ Muntele și mările”.

Cu toate acestea, Horațiu Macovei cultivă un lirism cerebral, nu există regrete, nici disperări, nici renunțări și nici măcar speranțe.

Poetul nu practică experiențe senzuale și emoționale, ci, dimpotrivă, există o tentă aforistică, o adresare oarecum sentențioasă.

Descoperim însă, paradoxal, un poem construit după tiparul Luceafărului, o poveste de iubire în care Afrodita, ca emblemă a frumuseții, urmează să se rupă fin din locul ei din cer și să coboare dintre stele pentru a-i „lumina gândirea”, căci Afrodita este în ipostaza de **Soare** pentru a-i deveni mireasă: „Și-n umbra codrului senin/ Zeița mea pătrunde”. Este o poveste care încheie, oarecum, apoteotic visul de iubire: „În brațele-mi mi te așezi/ Alunecând la vale,/ De-o clipă-auzi, în alta vezi/ Cum flori ne cad în cale”.

Născut în umbra poeziei eminesciene, discursul liric al lui **Horațiu Macovei** se oferă cititorului cu aceeași sinceritate a simțirii, cu un fel de voluptate în a mângâia cu pioșenie „straiul de purpură și aur” al poeziei marelui Eminescu, nu numai ca un omagiu, dar și o confirmare că lirica eminesciană s-a cuibărit în modul nostru de simțire eminescian și de a trăi ca un poet român.

— Elena NETCU

N-am idee

N-am idee ce cuvinte
Să mai scot, s-arunc pe geam,
Când aducerile-aminte
Îmi oferă tot ce am.

Pe coline de m-or prinde,
Mă opresc să înțeleg
Glasul vremii ce-l întinde
Lumea-ntreagă, ceru-ntreg.

Cum în liniște trecutul
Mă apasă, ca prin vis,
Se înnoadă începutul
Necuprinsului abis.

Trec prin stații revoluate
Ochii timpului săraci;
Tinerețe, senectute,
N-am idee ce mai faci.

Rămâi în urmă

Pe urma tristei amăgiri
Ce umbră mare crește!
Întunecatele-mi priviri
Ea nu le stăpânește.

Un nor pe inima din piept
Ce nu mai strălucește,
Când spatele-i întoarce drept
Și-nctet o părăsește.

Tu du-te doar, cum timpul tău
N-avut-a timp de mine,
Căci mie nu-mi va fi mai rău,
Cum nici va fi mai bine.

Rămâi ca ochii după stea
În nopțile păgâne,
La ani-lumină-n urma mea:
Acolo vei rămâne!

Să-mi tulbure vreun gând curat
Eu n-am de ce-a avea-o;
Din ramul vieții scuturat
În veci eu voi uita-o!

Rămâne-va-n urmă...

Rămâne-va-n urmă, o, glasul frontal
Al holului - cântec de groază;
Din lirele anilor calul pe cal
Se urcă pe miticul, sfânt pedestal
Și curge pe lacrimi o rază.

Ca umbrele nopții, rănite de-o stea,
N-audă nimic, nu mai vază;
Ce singure inimi mai bat pentru ea,
Cu ochii pe care tu nu i-ai putea
Deschide - respiră o oază.

Și 'nalță pe lume străinele, toți
Poeții din noaptea cea trează;
Cu arcul pe dealuri, tu, luna s-o scoți -
Ai timpului veșnic copii și nepoți
La porțile vieții dansează.

Tot astfel, iubirea va crește mereu
În inima care visează;
Rămâne-va-n urmă deci plânsetul greu
Când soarele-atârnă de sufletul meu
Și curge din lacrimi o rază.